

становив 58,71 млрд. грн. Тобто протягом січня-березня 2017 року порівняно з даними аналогічного періоду 2016 року (47,79 млрд. грн.) обсяг біржових контрактів з цінними паперами на організаторських торгах збільшився на 22,85%. За результатами торгів у 2016 році на організованому ринку обсяг біржових контрактів з цінними паперами становив 47,79 млрд. грн., що порівняно з даними 2015 року (56,01 млрд.грн) зменшився на 17,21%. Про це свідчить показник капіталізації лістингових компаній (станом на 31 грудня 2016 року). [2]

Варто розглянути конкретні проблеми, які стоять на заваді подальшого розвитку фондового ринку України. З огляду сучасного стану фондового ринку, зусилля держави мають бути спрямовані на вирішення основної проблеми розвитку цінних паперів – недостатньої капіталізації та ліквідності.

Щоб зробити потужний ривок у подальшому розвитку ринку цінних паперів потрібно зосередити увагу на наступних напрямках розвитку:

- 1) поліпшити бізнес середовище та зменшити податковий тиск на підприємства;
- 2) формування інформаційної відкритості та прозорості ринку цінних паперів;
- 3) запровадити заходи з підвищення ліквідності;
- 4) сприяння залученню до ринку різних типів потенційних та діючих, приватних та інституціональних інвесторів;
- 5) удосконалення та консолідація системи державного регулювання.

[1]

Висновки. Проаналізувавши стан фондового ринку України, можна дійти до висновку, що він має дуже потужний потенціал, але на даному етапі не може бути повністю реалізований через вплив багатьох негативних економіко-політичних факторів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Недавня А. В. Ринок цінних паперів України : особливості розвитку та функціонування / А. В. Недавня // Управління розвитком. – 2013 – № 19 С. 81-83.

2 Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.nssmc.gov.ua>.

Вікторія Мяло,
студентка 3 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **О. В. Задворна**, ст. викл. (БДПУ)

ПРИЧИНИ І МОЖЛИВОСТІ ПОДОЛАННЯ БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ

Актуальність. На жаль, у наш час безробіття становить загрозу стабільному національному розвитку та національній безпеці, а оскільки економіка України переживає не найкращі часи, то вивчення цього питання на сьогодні є дуже актуальним.

Мета дослідження. Дослідити стан безробіття в Україні, аналіз його основних проблем, а також визначення напрямків подолання. Виклад основного матеріалу.

Сутність дослідження. Безробіття – це соціально-економічне явище, для якого характерно незайнятість частини робочої сили (економічно активного населення) у сфері економіки. Тобто у реальному житті безробіття виступає як перевищення пропозиції робочої сили над попитом на неї [1]. Безробіття не може бути доцільним ні в економічному, ні в соціальному плані, оскільки його зростання створює цілий комплекс проблем: скорочується купівельна спроможність населення, бюджет втрачає платників податків, підприємство – персонал. Зростають ризик соціального напруження, додаткові витрати на підтримку безробітних. Створення в Україні цивілізованого ринку праці, який би дозволяв громадянину оперативно знайти необхідну роботу з умовами праці, що відповідають вимогам безпеки й гігієни, з гідною заробітною платою, а роботодавцю – працівників необхідної кваліфікації, можливе тільки за наявності ефективної системи працевлаштування [2]. Зростання безробіття значною мірою відображає втрату виробничих потужностей через військовий конфлікт на Донбасі. В Україні (без урахування тимчасово окупованих територій Автономної Республіки Крим р. і Севастополя) в лютому 2016 р. рівень безробіття склав 2%, як і місяцем раніше. Було зареєстровано 523,4 тис. безробітних (проти 524,4 тис. місяцем раніше), з них 421,6 тис. осіб отримують допомогу по безробіттю. Серед міського населення зареєстровано 304,3 тис. безробітних, серед сільського – 218,8 тис. При цьому середній розмір допомоги на одного безробітного в лютому 2016 р. склав 1 тис. 206 грн., що на 46 грн. менше, ніж у січні [3]. Аналіз літературних джерел [1; 2] дозволяє виділити такі основні причини безробіття в Україні: – нестабільність в країні спричинена військовими діями на Донбасі; – пошук працівниками нових робочих місць, де вища заробітна плата, змістовніша робота; – зниження попиту на ряд професій; – нерозвиненість приватного сектора і наявність тіньової економіки, які в разі зняття адміністративних обмежень зможуть залучити значну частину непрацюючих; – традиційно низький рівень зарплати і слабкість професілок, які не можуть домогтися підвищення загального рівня зарплати; – незбалансованість попиту та пропозиції робочої сили. Таким чином, проаналізувавши причини, які впливають на рівень безробіття в Україні, можна запропонувати наступні шляхи, щодо його зменшення: – врегулювання конфлікту на сході, стабілізація економіки; – відновлення роботи підприємств, які були зруйновані внаслідок воєнних дій; – стимулювання розвитку малого та середнього бізнесу; – дослідження ринку праці щодо актуальності різних спеціальностей; – забезпечення спеціальними службами зайнятості перенавчання або підвищення кваліфікації кадрів, відповідно до потреб галузей, що розвиваються; – зниження податків для підприємств, за умови збереження робочих місць; – створення центрів навчання молодих людей тим професіям, шанси на зайнятість у яких найбільш високі;

– проведення спеціальних ярмарків-праці для навчальних закладів, з метою працевлаштування випускників.

Висновок. Отже, впроваджуючи запропоновані вище заходи, найголовніший з яких є стабілізація економіки, ми можемо досягнути зменшення рівня безробіття, збільшення кількості працевлаштованого населення і, як наслідок, – загального покращення економічної і соціальної ситуації у країні.

ЛІТЕРАТУРА

1. Лопатіна К. А. Стан та напрями ліквідації проблеми безробіття в Україні /К. А. Лопатіна // Управління розвитком. – 2011. – № 16(113). – С. 85-86. 48

2 . Гальків Л.І. Втрати людського капіталу: чинник безробіття/ Л.І. Гальків // Економіка і регіони. – 2009. – С.110-113.

3. Основні показники ринку праці 2015рік – статистична інформація – Ринок праці – [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua

Вікторія Мяло,
студентка 3 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **О. В. Задворна,** ст. викл. (БДПУ)

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ТРУДОВИМ ПОТЕНЦІАЛОМ НА ПРОМИСЛОВОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

Важливою особливістю промислового підприємства є наявність у нього трудового потенціалу, який певною мірою визначає ефективність досягнення цілей діяльності та функціонування господарюючого суб'єкта. Визначення рівня розвитку трудового потенціалу промислового підприємства потребує вдосконаленої методики, яка враховує не тільки особливі трудові якості персоналу, але й умови їхньої реалізації.

Мета дослідження є обґрунтування системи управління трудовим потенціалом і виявлення способів можливого застосування його на українських підприємствах з метою підвищення ефективності їхньої діяльності.

Проблеми, що стосуються розвитку трудового потенціалу, розглянуто в працях вітчизняних вчених, таких як: С.Ф. Покропивний, Т.О. Примак, П.С. Шваб, Д.П. Богиня, О.А.

Фінансово – економічна криза негативно вплинула на машинобудівне виробництво. Зменшення замовлень виготовленої продукції, проблеми із збутом, подорожчання енергоресурсів та комплектуючих, зношення основних засобів більш ніж на 60% негативно вплинули на відносини між керівниками і підлеглими та управління персоналом загалом. Розмаїття існуючих підходів до визначення сутності категорії «трудоий потенціал» вимагає уточнення його категоріального апарату, а бґ саме визначення та класифікації за основними ознаками: рівень управління, часові критерії, етапи функціонування, форми отримання, групи персоналу, основні компоненти, чинники впливу, умови формування та реалізації, теоретичні підходи до визначення, форми